

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 21. Junii. De B. Aloysio Gonzaga Societatis Iesv. Consummatus in Brevi
explevit tempora multa. Mendaces filii hominum in stateris, si res non
pendunt cœli pretio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

ergo vos cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester de caelo dabit Spiritum bonum petentibus se. Ubi aptè Beda: bonum dicit ex quo omnia bona: & hoc unum

præcipue petendum manet quia in eo una cetera continentur. Vide supra Sabbato ante Pentecosten, quomodo S. Spiritus sit orandus.

Die 21. Junii.

DE BEATO ALOYSIO GONZAGA SOCIETATIS JESV.

Consummatus in brevi explevit tempora multa. Sap. 4.

VERITAS PRACTICA.

Mendaces filii hominum in stateris, si res non pendunt coeli pretio.

RATIO EST, Quia hoc est homines esse mendaces in stateris, si res aliter æstiment quam revera valeant.

Sed si res non pendunt coeli pretio, res aliter æstimabunt quam reipsa valeant.

Ergo & evunt mendaces in stateris. Quod quàm sit damnosum patet. Quàm sit verò cavendum & qua industria, discas ex Beato illo, cuius est hodierna memoria apud Patres Societatis Jesu.

I. PUNCTUM.

ALOYSIUS Gonzaga Marchio Castellionensis ex serenissima Mantuanorum familia, cum ageret annum decimum octavum admissus est in Societatem Jesu, in qua tantum vixit per quinque annos; sed tanta cum perfectione, ut verè de eo dici possit quod Sapiens de Henoch refert, Consummatus in brevi, explevit tempora multa. Id est, in illo brevi spatio quinquennii, tantum sibi meritum cumulum & thesaurum comparavit, quantum si alius non ita studiosus perfectionis sibi collegisset per multas annorum decades. Hoc autem inter alia pietatis colendæ monumenta, quæ de illo sanè multa extant, narratur solemne ipsi fuisse dicere, quoties de rebus humanis cogitaret, audiret, aut usurparet aliquid; Quid hoc ad vitam æternam? Quasi diceret, non aliter mihi res ista est æstimanda & usurpanda quàm prout revera valet; neque aliud planè valet quàm prout me ex divina ordinatione juvat ad finem meum qui est honor Dei

cum vita æterna, consequendum. Cui quidem d. Sto cum interiorem conformaret animum ad singula quæque obversantia vel abstinendo, vel suscipiendo, mirum quantum in religiosæ perfectionis studio illis quibus vixit annis profecerit, quippe qui hac soletti arte & continua praxi nihil inane faceret, nihil non meritorium, nihil non actu & re ipsa intentum ac directum ad beatum & æternum illum finem cui possidendo creati sumus.

Quod & nos cum divina gratia ut fructuosius imitemur, proposita est veritas, quæ non modo sanctæ hujus praxis utilitatem, verum & necessitatem quandam ostendat, cum alioquin nisi qua hic Beatus statera res humanas ponderabat, ponderemus, sumus illi mendaces filii hominum in stateris, de quibus Psaltes Regius, Quis hoc autem de se verè dici patiatur? At profectò id tam verè dici poterit, quàm certum est ex vulgato Scripturæ stylo & sensu, Esse mendacem in stateris, nihil aliud esse quàm iniquè & injustè de rebus judicare, seu plus aut minoris eas facere & prædicare quàm valeant. Sicut enim qui privato & injusto pondere, id est, graviore vel leviori quàm leges ferant, res vendibiles ponderaret, mendax in stateris diceretur, quod graviter in lege cavebatur; sic qui majoris aut minoris res externas hominum & internas æstimat; qui honorem scilicet, divitias, felicitatem sæculi, popularem auram & similia magno in pretio habeat; paupertatem verò, humilitatem & virtutes mundo despectas despiciat; mendax est in statera, id est, in illa æstimatione & judicio quod de rebus facit. Nolite facere iniquum aliquod in judicio, in regula, in pondere, in mensura. Statera justa, & aqua sint pondera. Statera dolosa, abominatio est apud Deum, & pondus æquum voluntas ejus.

Pf. 61.

Lev. 29. Prov. 11.

II. PUNCTUM.

Sap. 4.

II. PUNCTUM.

SED qui res non pendunt cœli pretio & qua statera Beatus hic res humanas ponderabat, aliter eas aestimabunt quàm reuera valeant.

Sicut enim res dicuntur pendere & ponderari pretio cœli, quando de his non aliter iudicatur, quàm prout valent ad salutem, seu ad promittendam æternam illam beatitudinem quæ in cœlo possidetur: sic aliter pendere & aestimari dicuntur, quando nulla beata illius vitæ seu divini cultus ratio proponitur, quando ex vulgi sensu, & populari trutina ponderantur, quando ex mundano & corrupto iudicio aestimantur. Tunc autem quis non videat aliter res aestimari quàm reuera valeant? Quid enim res omnes valent quàm prout hominem ducunt ad suum finem, cui fruendo conditus ipse est; & alia omnia creata sunt & ordinata ut ipsum juvent ad illum ipsum finem attingendum?

Sunt hæc enim media vel naturalia vel supernaturalia quæ suam bonitatem à fine suo derivant, sicut à sanitate medicina quæ est ad illam ordinata. Non ita verò vulgus res aestimat, non ita mundus de his iudicat & contendit. Paupertatem abhorret ut extremum malum, divitias autem profecturur tanquam suum bonum, Et tamen beati dicuntur pauperes spiritu, & vix divitiis innotentur. *Everterunt scilicet sensum suum & declinaverunt oculos suos ut non viderent cœlum, neque recordarentur iudiciorum iustorum.* Id est, idcirco perversè de rebus iudicaverunt quia non eas cœli pretio expendunt, nullam in eis cœli sed terræ tantum & humanæ vitæ rationem indukerunt. Uade & Sapiens, *oculi stultorum in finibus terra*, quasi diceret, qui de rebus aliter sentiunt sicut stulti & amenes, idcirco ita sentiunt quia non ultra terrenas & humanas rationes sese evehunt. Nihil de cœlo cogitant, *Non est ista sapientia desursum descendens*, inquit S. Iacobus, *sed terrenâ, animalis, & diabolica.* Hæc est ratio inferior quæ de rebus secundum carnem & mundum iudicat, cui opposita est illa superior quæ ut ait S. Augustinus, *intendit æternis conspiciendis, aut consulendis, & ex iis accipit regulas agendorum.*

Dan. 13.

Prov. 17.

Iac. 3.

S. 12. de Trin. c. 7.

3. Mor. 14.

Qui verò æterna intueri negligunt, inquit S. Gregorius, *& appetitui temporalium mensis pressantitate incumbunt, tanto ab æternis altius corrumpunt, quanto bona temporalia esse quasi sola suspiciantur. His iustorum simplicitas displicet, & orem occasionem perturbacionis irveniunt, suam*

eos arripere duplicatam suadent, unde aptè quod subditur, dixit illi, nempe Jobo, uxor sua: ad huc permanses in simplicitate tua? Benedic Deo & morere. O quale iudicium, quale consilium. Verè quasi una de stultis mulieribus locuta est, quæ in loquendo terram non cœlum respexit! Quo humano & terreno sensu cum Petrus Dominum esset allatus, hoc stupendum accepit responsum: Vade post me satana: scandalus es mihi, quia non sapiens es qua Dei sunt, sed ea qua hominum.

Job. 2.
Prov.
Ecc. 2.
Phil. 3.
Mat. 15.

III. PUNCTUM.

MENDACES igitur filii hominum in statera Beatus hic univèrsa ponderabat, & ipsi ponderent. Nam plures humana, & minoris aestimabunt spiritalia quàm valeant; aliter de ueris que iudicabunt quàm esset iudicandum ex relatione quam habent ad finem cuius sunt media. Quod est esse ita mendacem in statera quàm qui res venales vende et iniquo pondere. *Pondus & pondus, mensura & mensura, utrumque abominabile est apud Deum.* Uno videlicet & eodem pondere res univèrsæ sunt expendendæ prout cœlo valent, & colendo Deo rerum omnium Conditori. *Omnis aestimatio siclo sanæ avariæ ponderabitur.* Id est, quantum ipse Deus rem aestimat, & aestimari à nobis imperat. Atque hinc mendaces & mendacia dicuntur quæcunq; huic divinæ & soli veræ non respondent estimationi. *Ephraim, pascit ventum, & sequitur æstum: sota die mendacium & vastitatem multiplicat.* Notanda hæc valde verba, quasi Prophetæ diceret, tot mendacia multiplicat quot habet falsa de rebus iudicia & quot profert verba his iudiciis conformia. Quid diceret de hominibus ita mendaci ut quot verba tot profert mendacia? Quid verò dices de te nisi hæc utaris statera, qui quot sensus quot iudicia & verba de rebus humanis profert, tot mendacia, tot vanitates, tot insanias falsas multiplices & vastitatem, id est, ad tuam ipsius perniciem.

O quàm opportunè Sapiens: *Cogitationes iustorum iudicia:* Nempe, non ex levitate ductu & impetu de rebus cogitant sed maturo cum consilio, cum reflexione ad finem æternū, & ad divinæ iudicia: quæ propterea etiã dicuntur pondus & statera, quia sunt forma quedam & mensura iudicii quod de rebus conformiter nos habere par est, nisi malimus decipi. *Iustum iudicium iudica, vel certè iusto iudicio iudicaberis,*

Prov. 20.

Lev. 17.

Osea 10.

Prov. 15.

Ibid. 16.

Ioann. 7.